Simons skidtur

Simon tryckte på i den sista nedförsbacken och kände hur armarna svarade. Elljusspårets ljuskäglor gnistrade förbi i den dagsgamla snön. De var som ett långt pärlband som någon lagt ut mitt i skogen.

Det var två veckor kvar till Skolmästerskapen. I fjol hade Simon blivit femma, men nu kändes formen bättre än någonsin. Kanske han till och med hade chans på medalj.

Sportplanen dök upp i skogsbrynet och Simon stakade på för att runda borta vid omklädningsrummen. Vad var klockan? 20:50. Han hade redan skidat nio kilometer, men kunde kosta på sig ytterligare ett varv runt trekilometersslingan. Ingen skulle ändå sakna honom där hemma. Det var tisdagskväll och alla var fullt upptagna med sitt.

Simon svepte förbi sportstugan och påbörjade klättringen uppför den första backen. Banan var kuperad. Branta uppförsbackar och kurviga utförslöpor avlöste varandra i rask takt. Det fanns ingen tid för återhämtning, annat än på den långa raksträckan nere vid myren längst bort.

Men i samma sekund som Simon började skymta myren mellan trädstammarna slocknade elljusen och skogen blev kolsvart. Han slutade genast att staka och lät skidorna glida tills de stannade. Vad var detta? Strömavbrott? Nej, borta över byn kunde man ana att det lyste. Var det helt enkelt så att elljusspårets lampor släcktes redan klockan nio? Det hade Simon missat.

I vanliga fall skulle detta inte ha inneburit några problem. Vit snö och månens sken ger alldeles tillräckligt med ljus för skidlöpare att hitta hem, men nu låg molnen täta över himlen och ingen måne syntes till. Det var faktiskt riktigt mörkt.

Simon försökte titta sig omkring i en skog som plötsligt kändes både otrygg och skrämmande. Trädtopparna var svarta siluetter mot en nästan lika svart himmel. Han kunde inte ens se sina egna skidor, fastän han spände ögonen till det yttersta.

Ett försiktigt stavtag och skidorna gled framåt lite i spåret. Ett till och Simon var nära att tappa balansen. Han fick ta spjärn med staven för att inte trilla omkull i snön. Okej, mörker och balans var ingen bra kombination, men månne inte det här skulle ordna sig trots allt. Långsamt framåt och hålla skidorna i spåret.

Efter några hundra meter tog raksträckan slut och ersattes av en brant uppförsbacke. Simon kände sig redan alldeles darrig efter bara några minuters mörkeråkning, men han stretade vidare med saxade skidor. Mitt i backen måste han stanna och vila. Pulsen dunkade i bröstet och andningen var snabb.

Plötsligt knakade det till i skogen. Simon sjönk ner på knä i ren förskräckelse. Vad var det? En älg? Eller en björn? Skogen omkring honom var fortfarande kolmörk. Han försökte minnas om han hört eller läst någonting om björnar som nyligen rört sig i nejden. Fast björnar borde väl sova nu. Var det kanske en varg? Eller en hel flock?

Simon insåg att vad det än var som knakade där ute i mörkret, så visste det precis var han befann sig. Om han rörde sig eller inte spelade absolut ingen roll. Och om något ville äta upp honom gjorde det varken till eller från om han fortsatte framåt. Han tvingade sig upp på skidorna igen och klättrade mödosamt vidare med öronen på helspänn.

Väl uppe mötte han nästa problem. Ambulansbacken. En lång utförslöpa som först ringlade fram och tillbaka för att sedan avsluta brant åt vänster.

Backen hade fått sitt namn av att det varje vinter var åtminstone någon som stakade på för mycket i början, för att sedan försvinna rakt ut bland träden i den sista kurvan. Simon visste att man måste luta inåt ganska mycket just där kurvan var som skarpast. Hur skulle det gå till i kolmörkret?

Innan han hann hitta en lösning hördes knakandet igen – denna gång betydligt närmare. Simon sjönk darrande ner i snön med gråten i halsen.

”Finns det någon där uppe som kan hjälpa mig?” viskade han desperat.

Som genom ett trollslag sprack molntäcket upp och lät Ambulansbacken bada i ett blekgult månsken, lagom ljust att åka ner i.

Samtidigt hördes ett dovt frustande mellan träden och mindre än tio meter från Simon stod den ståtligaste kronhjort han någonsin sett. Den tittade oavbrutet på honom med sina varma ögon och med iskristaller gnistrande i den stora kronan.

Simon reste sig långsamt men hjorten stod kvar, omgiven av ett vitt moln av ånga varje gång som den andades ut. Hur länge de stod och tittade på varandra kunde Simon efteråt inte säga, men det kändes både som en evighet och alldeles för kort.

Så småningom ruskade hjorten lite på huvudet, vände sig om och strövade bort genom skogen. Simon följde den med blicken tills den försvann bakom en gran. Så sneglade han upp mot månen, som började täckas av nya moln, och insåg att det var dags att fortsätta.

Ambulansbacken gick som en dans och det var inte förrän i den sista nedförsbacken före sportplan som Simon märkte att månen på nytt gått i moln.

Men nu var det inga svårigheter längre. Han satte sig på huk och lät skidorna göra jobbet, medan han parerade balansen med händerna i snön.

Tänk att molntäcket sprack upp precis när han behövde det som mest. Precis uppe på toppen av Ambulansbacken. Och så den där hjorten. Hade han faktiskt sett en kronhjort på så nära håll? Plötsligt var Simon inte längre säker. Fast inte kunde han väl ha inbillat sig en sådan sak?

Hur det än var – han hade klarat sig helskinnad hem och det var huvudsaken.

Vad hade Simon för mål med sin skidträning?
Vad betyder det att banan var *kuperad*?
Varför var månne raksträckan nere vid myren bra för *återhämtning*?
Hur visste Simon att det inte var strömavbrott?
Hur reagerade Simon på knakandet i skogen? Vad gjorde han?
Hur hade Ambulansbacken fått sitt namn?
Vad var det som gjorde mötet med hjorten så speciellt?
Vad menas med att mötet med hjorten *kändes både som en evighet och alldeles för kort*?

